

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Scénické Verdiho Rekviem v Ostravě triumfovalo

[přejít na web](#)

Online, Datum publikace: 17.10.2026 17:21, Datum importu: 17.10.2026 19:48, Zdroj: klasikaplus.cz, Autor: Karla Hofmannová, Rubrika: Adam Rameš, Bella Adamova, Divadlo Antonína Dvořáka, duo skutr, Jan Kodet, Jaroslava Rameš Janečková, Jiří, Periodicita: Denně, Provozovatel: klasikaplus.cz, Země: CZ, AVE: 5 000 Kč, GRP: 0,01, OTS: 512, Měsíční návštěvnost: 9 628, Celková návštěvnost: 15 647, RU/den: 512, RU/měsíc: 7 696

Mše za zemřelé,

„Otázku, proč soubor opery Rekviem Giuseppe Verdiho připravil scénicky, zodpověděl ředitel divadla Jiří Nekvasil rezolutně: „Protože je to nejkrásnější Verdiho opera!“

„V Ostravě zvolili inscenátoři jevištní obrazy vytvářené baletním párem, přičemž sbor tvořil obměňující se živou kulisu.“

„Hudební stránka díla je ohromující a dirigent Marek Šedivý dokázal dát dílu hlubokou vnitřní výpověď.“

Mše za zemřelé, Rekviem Giuseppe Verdiho, se pravidelně hraje jako symfonické dílo, někdy se však stane, že se operní domy rozhodnou pro divadelní ztvárnění. K tomuto kroku přistoupili i v ostravské opeře, kdy režie se ujalo duo Skutr spolu s choreografem Janem Kodetem. Hudebního nastudování se chopil Marek Šedivý, sbor připravil sbormistr Jurij Galatenko. Premiéra se konala ve čtvrtek 15. října v **Divadle Antonína Dvořáka** a měla obrovský úspěch.

Na otázku, proč soubor opery Rekviem Giuseppe Verdiho připravil scénicky, odpověděl ředitel divadla Jiří Nekvasil rezolutně: „Protože je to nejkrásnější Verdiho opera! Tento názor nemám jen já, ale i mnoho dalších operních režisérů.“ Opravdu tento pohled na Verdiho Rekviem není původní, scénicky ho již připravili například v roce 2006 v Německé opeře v Berlíně nebo v roce 2011 v Kolíně nad Rýnem a inscenace pojímaly různými způsoby vztahy mezi životem a smrtí.

V Ostravě zvolili inscenátoři jevištní obrazy vytvářené baletním párem Jaroslavy Rameš Janečkové a Adama Rameše, spolu s kvartetem sólistů, přičemž sbor tvořil obměňující se živou kulisu. Pro diváky běžel ještě na titulovacím zařízení český a anglický text, zatímco pěvci zpívali italsky. Prosby k Ježíši o smilování byly doplněny postavou mladého tanečníka, milence a otce, který se v kritických okamžicích pohybem měnil na postavu ukřižovaného Krista. Tyto připomínky byly velmi vkusné a nevtrávé, přirozeně se promítaly do vztahu dvou mladých milujících se lidí. Nahota, která se občas objevila, byla cudná a rovněž přirozená, zejména půvabně působila taneční scéna koupající se dívky ve vaně. Často se objevoval motiv nemocničního lůžka, na kterém nejprve trpěla dívka, posléze rodila a nakonec na ní zemřel mladý muž. Ústrojně byly využity do naznačeného příběhu výstupy sólistů. Soprán, Matku chlapce, zpívala hutným hlasem, ale i jasnými, zářivými, oduševněnými piany Veronika Rovná, altový part ztělesňoval Matku dívky a hlubokým hlasem ho obdařila Bella Adamova. Škoda jen, že v duetu sopránů s altem tyto hlasy barevně poněkud nekorespondovaly (Agnus Dei). Tenorového partu a Otce dívky se zhostil s pevně znějícím hlasem Raman Hasymau a Otcem chlapce byl basista Josef Kovačič, který mu dal zvučný, poněkud světlejší tón. Postava Otce chlapce byla podle reakcí dívky důvodem jejích psychických potíží, které vrcholily při každém hudebním motivu Dies irae. Důvod si musel divák domyslet, žádné vyprávění či popisnost se nekonal.

Zajímavě byla pojatá úloha sboru, který vizuálně připomínal antický chór, většinou stál po stranách na schodech, kolem vnitřního prostoru, kde se odehrávaly vztahy mezi mladým párem a rodiči. To vytvářelo kompaktní, sourodý prostor, na pohled efektní a funkční. Změny se konaly jednoduchými zásahy techniky. Sbor se na Sanctus rozdělil na čtvrtiny, polovina zpívala na obou stranách balkonu, polovina na jevišti po jeho stranách. Rozhodnutí odvážné, **Divadlo**

Antonína Dvořáka nemá akustiku chrámu sv. Marca a sboru náleží obdiv, že se mu podařilo udržet zvuk kompaktní. Sborové scény jsou v zádušní mši zásadní a sbor má v jejich případě hlavní roli. Provedení bylo heroické, musel to být obrovský nápor na koncentraci a na výdrž, ale operní sbor prokázal, že je tělesem výsostně profesionálním a dokázal výkon, jak náleží, vygradovat a přinést nejen mocná fortissima, zejména v hrozivém Dies irae, ale také postupná decrescenda až do něžných pian, hlavně v niterném závěrečném Libera me, Domine.

Hudební stránka díla je ohromující a dirigent Marek Šedivý dokázal dát dílu hlubokou vnitřní výpověď. V době Verdiho života, ale i později bylo dílu vytýkáno, že je příliš divadelní a dramatické. Ale v daný večer to byla právě tato stránka kompozice, o kterou se inscenátoři mohli opřít, a v těch nejvypjatějších částech mělo až extatický účinek. Doplněním vizuální složky se podařilo dodat hudebnímu dílu ještě větší výpověď i proto, že zpracování bylo skutečně velice citlivé, vkusné a náznakové a stále nechávalo prostor hudbě jako dominantnímu nosnému prvku inscenace. Představení se výrazně liší od ostatního interpretovaného repertoáru, a jistě i proto pro diváky může být atraktivní.

Foto z generální zkoušky: Martin Popelář (archiv **Národního divadla moravskoslezského**)

Facebook

X

E-mail

WhatsApp